

V 66c

Un día que por la tarde
María da Canceliña
andaba seghando a i-herba
no prado da Fonteliña.
Viva la mar salada.

Cadrou que na mesma hora
Andrés de Rebouta viña
de botallarlle a i-agua á veiga
que arrimada dela tiña
Viva la mar salada.

E desde encima do prado
Díxolle con covardía:
“Queres que eu vaia axudarche
a erguela herba María”.
Viva la mar salada.

“Por agora douche as gracias
que inda teño sin segar
ti has de estar apurado
non has querer esperar-e”.
Viva la mar salada.

“Eu estando á túa beira
nunca che estou apurado
que ti e-la que me tes
o meu corazón roubado”.
Viva la mar salada.

“O teu corazón Andrés
telo no peito encerrado
pra lle dar a quen ti queiras
que pra min non tes ghardado”.
Viva la mar salada.

“Pois eu tamén che aseguro
i unha palabra che hei dar
que antes de faltarche a ti
ha faltar aghua do mar-e”.
Viva la mar salada.

(...)

“Pois logho si cho parece
é millor que nos marchemos
e mañá á mesma i-hora
xuntarnos aquí podemos”.
Viva la mar salada.

Marcháronse os namorados
moi contentos de alegría
e xa quedaron citados
de volver á outro día.
Viva la mar salada.

I ó outro día María
mandarona ir á i-herba
non se lle vían pousar
los pés na terra siquera
Viva la mar salada.

Ó salta-lo pasadeiro
xa veu Andrés de contado
deitado onda un salgueiro.
Viva la mar salada.

“I entré os dous nos pensaremos
séntante aquí ó meu lado,
que as cousas moi presumidas
non che traen bo resultado”.
Viva la mar salada.

“Ó teu lado non me sento
porque o demo éche tendeiro
e se cadra sin pensar
prenda ó lume no chispeiro”.
Viva la mar salada.

“Por eso non teñas pena
nin teñas moito coidado
co pau que ha de ser pró home
xa naceu pra ser queimado.
Viva la mar salada.

Tamén eu nacín pra ti
así o teño pensado
pero non pra de solteira
armalla á melra no prado”.
Viva la mar salada.